

Як Олеся заснула в квітці

Іван Сенченко

Жили на світі сестричка і братик. Сестричку звали Олеся, а братика Василь.

От якось і каже Олеся:

— Василю, чуєш, Василю, давай гратися в піжмурки.

— Добре,— відповідає Василь,— давай.

І почали вони гратися в піжмурки. Тільки як братик заховається, то Олеся бігає, бігає, а знайти Василя не може.

Стало їй дуже прикро від цього, то вона сіла й гірко заплакала.

Плаче й плаче, аж чує, хтось обзивається до неї:

— Чого ти, дівчинко, плачеш?

— Як же мені не плакати,— відповіла крізь сльози Олеся.— Що я заховаюся, то Василь зразу мене знайде, а як Василь заховається, то я шукаю, шукаю, а знайти не можу.

— Ну, добре,— каже той самий голос.— Я тобі допоможу так заховатися, що Василь тебе зроду не знайде! Ось лізь сюди!

Підводить Олеся очі, і що ж вона бачить? Синю-пресиню, красиву-прекрасиву квітку. Глянула на неї Олеся і каже:

— Як же я влізу в тебе, коли ти зовсім малюсінька, ще й прозора та ніжна.

— Дарма,— відповідає квітка.— Ти тільки простягни вперед ручки.

Простягла Олеся ручки до квітки, і квітка почала більшати. Ось сховався в ній пальчик, ось уже не видно й руки по лікоть, ось і плечі вже в квіточці. Нарешті і вся Олеся сіла на дні квітки й сидить. А там гарно, затишно, пахтить чимось ніжним-ніжним. А гляне Олеся через пелюсточки, і все навколо таке, наче дивиться вона через синє скельце.

"Еге,— думає Олеся,— та тут таки гарно. Хай тепер Василь пошукає мене, хай попобігає!"

І справді, Василь скрізь бігає, зазирає за кущі, за горбочки, аж упрів, аж чуб став мокрий, а Олесі не знайде, хоч плач!

Олеся сидить у квітці, сміється, а тоді чує — до квітки щось летить. Так гуде, як літак, ще й дзижчить, а саме волохате, страшне.

Підлетіло до квітки, сіло край пелюсточки, а потім швидко у квітку!

Злякалася Олеся, як замахав руками, як закричить:

— Ой, боюся, боюся!

Спинилося воно, побачило дівчинку в квітці і каже:

— Чого ти кричиш? Ти не кричи і не бійся мене. Я бджілка.

Глянула Олеся — і справді, бджілка перед нею. Хоч і волохатенька, а золотиста, чепурненька, слава. Олеся й питає:

— А ти не вкусиш мене?

— Ні, що ти! — каже бджілка.— Сиди тільки смирененько.

Відсунулася набік Олеся, а бджілка пролізла на саме дно квітки, умостилася там гарненько, і що ж вона робить?

Випускає свій носик, встромлює його в денце квітки і починає смоктати. Носик той прозорий, і бачить Олеся, як по ньому підіймається чистий-пречистий і прозорий, як сльоза, та солодкий, як мед, нектар.

Засовалася Олеся, часто-часто почала облизувати губи, та як запхикає!

— Чого ти? — питає бджілка.

— Еге, чого,— відповідає Олеся.— Бо мені нектару теж хочеться.

— То летімо до мене додому,— каже бджілка,— там ласощів різних — скільки душа забажає.

Усміхнулася Олеся. Потім засмутилася.

— Як же я полечу, коли в мене крилець немає?

— А ти на мене сідай. Отак. От добре! Міцно тільки!

Сіла Олеся на бджілку, ухопилася руками їй за шию, бджола замахала крильцями, загула й полетіла.

І прилетіли вони додому до бджілки. А дім у неї дерев'яний, двоповерховий. Сам дім білий-білий, а покрівля блакитна. І як тільки долетіли до цього будиночка, так і запахло медом. Олеся й питає:

— А чого тут так медом пахне?

— Бо тут бджілки з нектару мед роблять. Ходімо, глянемо.

Як зайшла Олеся всередину, то аж зойкнула. Все в будиночку було зроблено з меду! Стоїть Олеся, дивиться, аж слинка котиться.

— Ти, може, меду хочеш? — питає бджілка.

— Еге, хочу,— відповідає Олеся і каже це тихенько-тихенько.

— То добре. Сідай отут.

Посадила бджілка Олесю за стіл, принесла цілу миску з медом, хлібницю з хлібом. Тільки і миска, і хлібниця, і хліб — все з меду. І мед у мисці теж медяний.

— Ну, їж.

Взяла Олеся медяну ложку, медяний шматочок хліба, набрала меду в ложку, їсть. А мед такий солодкий, такий смачний, що вона не помітила, як і шматок ложки відкусила!

От коли наїлася меду Олеся! Посиділа трохи і враз згадала про Василя.

— Ой, лишенько! Та це ж він, бідолашний, бігає скрізь та шукає мене!

Шкода стало Олесі брата. Вона підвелася, виглянула у віконце та як загукає з усієї сили:

— Василю, Василю! Я осьдечки! — і прокинулася. Бо, бачте, все це їй — і про квітку, і про бджілку, й про мед — приснилося.

Василь теж хотів, щоб йому приснилося таке, але в нього нічого не вийшло. Не люблять Василя квіти. Він їх шаблею своєю січе. А Олеся здмухує з них ранню росу і вдихає їхні пахощі. Коли й хлопці будуть робити так, то, може, і їм присниться таке...

Джерело: Відчиняє двері казка.— К., Веселка, 1987.